

Anonymizované znenie

Preklad

C-554/19 – 1

Vec C-554/19

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

18. júl 2019

Vnútroštátny súd:

Amtsgericht Kehl

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

28. jún 2019

Obžalobca:

Staatsanwaltschaft Offenburg

Obžalovaný:

FU

[*omissis*]

Amtsgericht Kehl (Okresný súd Kehl, Nemecko)

Uznesenie

V trestnom konaní proti

FU,

[*omissis*]

vedenom pre úmyselné vedenie motorového vozidla bez vodičského oprávnenia

Amtsgericht Kehl (Okresný súd Kehl) [*omissis*] 28. júna 2019 rozhodol:

I. Súdnemu dvoru Európskej únie sa podľa článku 267 prvého odseku písm. a) druhého pododseku ZFEÚ kladú nasledujúce prejudiciálne otázky:

1. Majú sa článok 67 ods. 2 ZFEÚ, ako aj články 22 a 23 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/399 z 9. marca 2016, ktorým sa ustanovuje kódex Únie o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc), vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá policajným orgánom príslušného členského štátu zveruje právomoc, aby v pásme širokom až 30 km od štátnej hranice medzi týmto členským štátom a inými zmluvnými štátmi Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzavretá medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach, podpísaného v Schengene (Luxembursko) 19. júna 1990, na účely zabránenia alebo zamedzenia nedovoleného vstupu na územie uvedeného členského štátu alebo pobytu na tomto území, prípadne na účely prevencie pred určitými trestnými činmi, ktoré smerujú proti bezpečnosti hraníc, zisťovali totožnosť každej osoby bez ohľadu na jej správanie a na existenciu mimoriadnych okolností, ktorá sa ministerskou vyhláškou dopĺňa takto:

„a) Cezhraničná kriminalita sa uskutočňuje dynamicky (z hľadiska času a miesta a s využitím rozličných dopravných prostriedkov), a preto sa na boj proti nej vyžadujú flexibilné policajné právomoci. Cieľom výkonu uvedenej právomoci je v konečnom dôsledku zabránenie alebo zamedzenie cezhraničnej kriminality.

b) Kontrolné opatrenia sa musia uskutočňovať v úzko vymedzenom rámci uvedených kritérií podľa článku 21 písm. a) Kódexu schengenských

hraníc. Musia byť koncipované tak, aby sa jednoznačne odlišovali od systematických kontrol osôb na vonkajších hraniciach a nemali rovnaký účinok ako hraničné kontroly. Tieto kontrolné opatrenia sa musia uskutočňovať v určitom rámci, aby sa zaručilo, že z hľadiska intenzity a frekvencie nebudú rovnocenné hraničným kontrolám.

c) Tento rámec je sformulovaný takto:

Kontrolné opatrenia nemajú byť trvalé, ale sa uskutočňujú nepravidelne v rôznych časoch, na rôznych miestach a náhodne s prihliadnutím na počet osôb prekračujúcich hranice.

Kontrolné opatrenia sa neuskutočňujú len v dôsledku prekročenia hranice. Vykonávajú sa na základe sústavne aktualizovaných poznatkov o situácii a/alebo skúseností (hraničnej) polície, ktoré stanice spolkovej polície získajú na základe vlastných informácií o situácii alebo informácií o situácii iných úradov. Preto sú všeobecné alebo konkrétne policajné informácie a/alebo skúsenosti týkajúce sa cezhraničnej kriminality, napr. o často používaných dopravných prostriedkoch a trasách, určitých spôsoboch správania a analýza dostupných informácií o cezhraničnej kriminalite, ktoré pochádzajú z vlastných zdrojov alebo od iných úradov, východiskom pre vykonávanie policajných opatrení, ako aj ich intenzitu a frekvenciu.

Realizácia kontrolných opatrení je predmetom pravidelného služobného a odborného dohľadu. Základná právna úprava sa nachádza v § 3 ods. 1 štvrtej vete Gemeinsame Geschäftsordnung der Bundesministerien (spoločný organizačný poriadok spolkových ministerstiev – GGO) a v Grundsätze zur Ausübung der Fachaufsicht der Bundesministerien über den Geschäftsbereich (zásady výkonu odborného dohľadu spolkových ministerstiev nad príslušným organizačným úsekom). Na úseku spolkovej polície ich konkretizujú „Ergänzende Bestimmungen zur Ausübung der Dienst- und Fachaufsicht des BMI über die Bundespolizei“ (doplňujúce ustanovenia o výkone služobného a odborného dohľadu spolkového ministerstva vnútra nad spolkovou políciou). Prezídium spolkovej polície a jemu podriadené úrady a stanice upravili vykonávanie služobného a odborného dohľadu vo svojich plánoch organizácie práce a realizovali ho prostredníctvom vlastných koncepcií.

d) Na zabránenie viacnásobným kontrolám sa majú kontrolné opatrenia, pokiaľ je to možné, dohodnúť s inými úradmi alebo vykonávať v rámci spoločných foriem zásahov/spolupráce.“?

2. Má sa právo Európskej únie, najmä článok 4 ods.3 druhý pododsek [omissis] ZEÚ, článok 197 ods. 1 ZFEÚ a článok 291 ods. 1 ZFEÚ, vykladať v tom zmysle, že automaticky alebo po zvážení záujmu na trestnom stíhaní na jednej strane a záujmu obžalovaného na druhej strane bráni použitiu poznatkov alebo dôkazov v trestnom konaní, ak boli získané

na základe policajnej kontroly obžalovaného, ktorá bola v rozpore s článkom 67 ods. 2 ZFEÚ alebo s článkami 22 a 23 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/399 z 9. marca 2016, ktorým sa ustanovuje kódex Únie o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc)?

- II. Konanie sa prerušuje do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach.

Odôvodnenie:

I.

Trestný sudca Amtsgericht Kehl (Okresný súd Kehl, ďalej len „súd“) má rozhodnúť o návrhu Staatsanwaltschaft Offenburg (prokuratúra Offenburg) na uloženie peňažného trestu pre prečin úmyselného vedenia motorového vozidla bez vodičského oprávnenia obžalovanému formou trestného rozkazu.

1. Konanie vo veci návrhu na začatie prejudiciálneho konania sa podľa doterajšieho stavu zisťovania zakladá na tomto skutkovom stave:

Obžalovaný, francúzsky štátny príslušník s bydliskom vo Francúzsku, viedol 20. júla 2018 okolo 3:20 hod. osobné motorové vozidlo na adrese Straßburger Straße, 77694 Kehl (Nemecko) [omissis], hoci – ako vedel – nemal potrebné vodičské oprávnenie.

Spolková polícia pri kontrole po jeho vstupe na územie Spolkovej republiky Nemecko cez Europabrücke (Most Európy) medzi Kehlom a Štrasburgom v smere z Francúzska zistila, že viedol motorové vozidlo. Počas kontroly sa zistilo, že nemal potrebné vodičské oprávnenie.

Kontrola sa podľa záznamu polície uskutočnila na základe § 23 ods. 1 bodu 3 Bundespolizeigesetz (zákon o spolkovej polícii, ďalej len „BPolG“) na zabránenie a zamedzenie nelegálnej migrácie a [omissis] [stíhanie] cezhraničnej trestnej činnosti podľa § 12 ods. 1 bodov 1 až 4 BPolG. Polícia ďalej len poznamenala, že uskutočnená kontrola bola „náhodným, nepravidelným a nie trvalým opatrením“. Dočasné hraničné kontroly podľa kapitoly II [hlavy III] Kódexu schengenských hraníc sa v čase kontroly na tomto hraničnom úseku nevykonávali.

2. Skutok by bol [trestným činom] ako prečin úmyselného vedenia motorového vozidla bez vodičského oprávnenia podľa § 21 ods. 1 bodu 1 Straßenverkehrsgesetz (zákon o cestnej premávke), ktorý [stanovuje], že zaň možno uložiť trest odňatia slobody až na jeden rok alebo peňažný trest vo výške od piatich do 360 denných sadzieb.
3. Prokuratúra navrhuje uložiť obžalovanému peňažný trest vo výške 30 denných sadzieb po 30 eur.

II.

Súd považuje odpoveď na prejudiciálne otázky za nevyhnutnú pre rozhodnutie o návrhu na vydanie trestného rozkazu. Preto kladie tieto prejudiciálne otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) podľa článku 267 prvého odseku písm. a) a druhého pododseku ZFEÚ.

Pri rozhodovaní o vydaní navrhovaného trestného rozkazu musí súd posúdiť, či existuje dostatočné podozrenie, že obžalovaný spáchal trestný čin. Vyžaduje si to pravdepodobnosť odsúdenia na základe dostupných dôkazov. Treba pritom vziať do úvahy, že pre dôkazy získané nezákonným spôsobom môže platiť zákaz použitia. V prejednávanom prípade spočíva konštatovanie, že obžalovaný viedol osobné motorové vozidlo, na kontrole vykonanej spolkovou políciou. Dostatočné podozrenie, že obžalovaný spáchal trestný čin, by neexistovalo, ak by táto kontrola bola nezákonná, a z toho by vyplynul zákaz použitia poznatkov a dôkazov získaných touto kontrolou v trestnom konaní.

1. O prvej prejudiciálnej otázke:

- a. Súdny dvor v súvislosti s § 23 ods. 1 bodom 3 BPolG v rozsudku z 21. júna 2017 ([omissis]A, C-9/16, ECLI:EU:C:2017:483) rozhodol, že článok 67 ods. 2 ZFEÚ, ako aj články 20 a 21 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 z 15. marca 2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc z roku 2006), zmeneného a doplneného nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 610/2013 z 26. júna 2013 [medzitým nahradené článkami 22 a 23 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/399 z 9. marca 2016, ktorým sa ustanovuje kódex Únie o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice], sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá policajným orgánom príslušného členského štátu zveruje právomoc, aby v pásme širokom až 30 kilometrov od štátnej hranice medzi týmto členským štátom a zmluvnými štátmi Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovkej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach, podpísaného v Schengene (Luxembursko) 19. júna 1990, na účely zabránenia alebo zamedzenia nedovoleného vstupu na územie uvedeného členského štátu alebo pobytu na tomto území, prípadne na účely prevencie pred určitými trestnými činmi, ktoré smerujú proti bezpečnosti hraníc, zisťovali totožnosť každej osoby bez ohľadu na jej správanie a na existenciu mimoriadnych okolností, s výnimkou prípadu, že táto právna úprava stanovuje nevyhnutný rámec tejto právomoci, čím zabezpečí, že jej praktický výkon nemôže mať účinok rovnocenný hraničným kontrolám.
- b. Bundesministerium des Inneren (spolkové ministerstvo vnútra, Nemecko) vydalo 7. marca 2016 na spresnenie uplatňovania oprávnení spolkovvej

polície pri zisťovaní totožnosti v pohraničných oblastiach podľa § 23 ods. 1 bodu 3 BPolG vyhlášku (Gemeinsames Ministerialblatt, GMBI, 2016, č. 10, strana 203; ďalej len „ministerská vyhláška“). V tejto vyhláške sa uvádza:

„a) Cezhraničná kriminalita sa uskutočňuje dynamicky (z hľadiska času a miesta a s využitím rozličných dopravných prostriedkov), a preto sa na boj proti nej vyžadujú flexibilné policajné právomoci. Cieľom výkonu uvedenej právomoci je v konečnom dôsledku zabránenie alebo zamedzenie cezhraničnej kriminality.

b) Kontrolné opatrenia sa musia uskutočňovať v úzko vymedzenom rámci uvedených kritérií podľa článku 21 písm. a) Kódexu schengenských hraníc. Musia byť koncipované tak, aby sa jednoznačne odlišovali od systematických kontrol osôb na vonkajších hraniciach a nemali rovnaký účinok ako hraničné kontroly. Tieto kontrolné opatrenia sa musia uskutočňovať v určitom rámci, aby sa zaručilo, že z hľadiska intenzity a frekvencie nebudú rovnocenné kontrolám pri prekračovaní hraníc.

c) Tento rámec je sformulovaný takto:

Kontrolné opatrenia nemajú byť trvalé, ale sa uskutočňujú nepravidelne v rôznych časoch, na rôznych miestach a náhodne s prihliadnutím na počet osôb prekračujúcich hranice.

Kontrolné opatrenia sa neuskutočňujú len v dôsledku prekročenia hranice. Vykonávajú sa na základe sústavne aktualizovaných poznatkov o situácii a/alebo skúseností (hraničnej) polície, ktoré stanice spolkovej polície získajú na základe vlastných informácií o situácii alebo informácií o situácii iných úradov. Preto sú všeobecné alebo konkrétne policajné informácie a/alebo skúsenosti týkajúce sa cezhraničnej kriminality, napr. o často používaných dopravných prostriedkoch a trasách, určitých spôsoboch správania a analýza dostupných informácií o cezhraničnej kriminalite, ktoré pochádzajú z vlastných zdrojov alebo od iných úradov, východiskom pre vykonávanie policajných opatrení, ako aj ich intenzitu a frekvenciu.

Realizácia kontrolných opatrení je predmetom pravidelného služobného a odborného dohľadu. Základná právna úprava sa nachádza v § 3 ods. 1 štvrtej vete Gemeinsame Geschäftsordnung der Bundesministerien (spoločný organizačný poriadok spolkových ministerstiev – GGO) a v Grundsätze zur Ausübung der Fachaufsicht der Bundesministerien über den Geschäftsbereich (zásady výkonu odborného dohľadu spolkových ministerstiev nad príslušným organizačným úsekom). Na úseku spolkovej polície ich konkretizujú „Ergänzende Bestimmungen zur Ausübung der Dienst- und Fachaufsicht des BMI über die Bundespolizei“ (doplňujúce ustanovenia o výkone služobného a odborného dohľadu spolkového ministerstva vnútra nad spolkovou políciou). Prezídium spolkovej polície a jemu podriadené úrady a stanice upravili vykonávanie služobného

a odborného dohľadu vo svojich plánoch organizácie práce a realizovali ho prostredníctvom vlastných koncepcií.

d) Na zabránenie viacnásobným kontrolám sa majú kontrolné opatrenia, pokiaľ je to možné, dohodnúť s inými úradmi alebo vykonávať v rámci spoločných foriem zásahov/spolupráce.“

- c. V nemeckej judikatúre je sporné, či táto ministerská vyhláška spĺňa požiadavky Súdneho dvora týkajúce sa požadovaného právneho rámca [omissis].

Súd má tiež pochybnosti o tom, či táto vyhláška potrebným spôsobom konkretizuje splnomocňovaciu normu obsiahnutú v § 23 ods. 1 bode 3 BPolG [omissis]. V zásade sa síce dá povedať, že táto ministerská vyhláška zabezpečí súdom preskúmateľné pravidlá kontrolnej praxe, a teda aj normatívnu kvalitu, ktorú zjavne očakáva Súdny dvor. Táto vyhláška však neobsahuje konkrétne diskrečné pokyny, ako sa má v prípade všetkých kontrol zabezpečiť ich náhodný charakter, napríklad prostredníctvom kvantitatívneho obmedzenia [omissis].

- d. Na žiadosť súdu spolková polícia uviedla, že postup polície je okrem ministerskej vyhlášky upravený aj interným služobným pokynom „BRAS 120“ v znení z augusta 2016. Tento služobný pokyn sa však skladá v podstate len z doslovne citovaných ustanovení ministerskej vyhlášky a okrem nich tiež neobsahuje nijaké konkrétne pravidlá vykonávania kontrol. Tento služobný pokyn navyše nie je verejne dostupný, takže nespĺňa minimálne požiadavky na právnu úpravu, ktorá môže tvoriť právny rámec vyžadovaný Súdny dvorom [omissis].

- e. To isté platí pre pravidelne vypracovávané správy o situácii v oblasti nelegálnej migrácie a trestných činov prevádzachstva, ktoré sa používajú pri plánovaní zásahov. Súd sa môže len domnievať, že tieto správy predstavujú „sústavne aktualizované poznatky o situácii“ spomenuté v ministerskej vyhláške. Okrem toho treba v tejto súvislosti poznamenať, že tieto správy o situácii, ktoré majú odôvodniť výnimočný charakter kontrol, zjavne spočívajú v podstate na poznatkoch, ktoré boli tiež získané prostredníctvom kontrol podľa § 23 ods. 1 bodu 3 BPolG.

- f. Pokiaľ sa už v rozsudku Súdneho dvora hovorí o § 15 BPolG, podľa ktorého sa z viacerých možných a vhodných opatrení má vybrať to, ktoré podľa predpokladov najmenej obmedzí jednotlivca a verejnosť (odsek 1), opatrenie nesmie spôsobiť nevýhodu, ktorá je zjavne neúmerná sledovanej výhode (odsek 2), a opatrenie je prípustné, len pokiaľ sa nedosiahne jeho účel alebo sa nepreukáže, že ho nemožno dosiahnuť (odsek 3), toto ustanovenie nemôže predstavovať požadovaný právny rámec, a to ani v spojení s ministerskou vyhláškou zo 7. marca 2016. § 15 BPolG je totiž len zákonným vyjadrením zásady proporcionality každého úkonu štátu

v konkrétnom prípade. Nemôže zabrániť tomu, aby policajná prax pri uplatňovaní § 23 ods.1 bodu 3 BPolG, najmä prostredníctvom „kumulatívnych účinkov“, prekračovala rámec konkrétnych prípadov a mala účinky hraničných kontrol [omissis].

2. O druhej prejudiciálnej otázke:

- a. Nemecké trestné právo procesné nepozná všeobecný zákaz použitia dôkazov, ktorý vyplýva z nezákonnosti ich získania. Až na niektoré ustanovenia osobitných predpisov, ktoré výslovne stanovujú zákaz použitia [omissis], nesprávne získanie dôkazov nevedie vždy k zakazu použitia [omissis]. Podľa ustálenej judikatúry Bundesverfassungsgericht (Spolkový ústavný súd, Nemecko) a Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) treba naopak vždy zhodnotiť všetky relevantné hľadiská konkrétneho prípadu a protichodných záujmov, akými sú jednak zásada nemeckého trestného práva procesného, že súd je povinný zistiť pravdu, a na tento účel rozšíriť z úradnej moci dokazovanie na všetky skutočnosti a dôkazy, a jednak individuálny záujem osoby dotknutej nezákonným opatrením [omissis]. Zákaz použiť dôkazy predstavuje výnimku, ktorá si vyžaduje odôvodnenie, pričom sa však musí uplatniť prinajmenšom v prípade závažných, vedomých alebo svojvoľných procesných pochybení, pri ktorých sa plánovite alebo systematicky nerešpektovali záruky týkajúce sa základných práv [omissis]. Táto súdna prax je v zásade zlučiteľná s Európskym dohovorom o ľudských právach, najmä s článkom 6 [omissis]. Vzťah medzi pravidlom a výnimkou, ktorý judikatúra uznala za postulát, kritizuje časť právnej vedy, ktorá naopak požaduje, aby sa zákaz použitia dôkazov vnímal ako pravidlo a pre použitie dôkazu, ktorý sa stal nezákonný, vyžaduje osobitné odôvodnenie [omissis].

Podľa tejto judikatúry vyšších súdov by v prípade, ktorý prejednáva súd, neplatil zákaz použiť poznatky získané na základe kontroly obžalovaného ako dôkazy z dôvodu rozporu s právom Európskej únie pri dokazovaní, aj keď – tak ako v tomto prípade – ide len o menej závažnú trestnú činnosť. Zásah do práv dotknutej osoby má totiž – napríklad na rozdiel od domovej prehliadky – len malú intenzitu.

- b. Ak je však kontrola obžalovaného v rozpore s požiadavkami práva Európskej únie, a teda bola protiprávna, z hľadiska účinného vykonávania práva Európskej únie a jeho jednotného uplatňovania v celej Únii, najmä so zreteľom na prísnejšie pravidlá týkajúce sa možnosti použiť nezákonne získané dôkazy, ktoré môžu platiť v iných členských štátoch, vzniká otázka, či právo Európskej únie vyžaduje, aby sa na poznatky a dôkazy, ktoré boli získané v rozpore s právom Európskej únie, v trestnom konaní automaticky vzťahoval zákaz použitia, alebo aspoň aby sa pri zvažovaní, ktoré sa má vykonať, primerane zohľadnili záujmy Európskej únie, takže aspoň v prípade menej závažnej trestnej činnosti by záujem štátu na trestnom stíhaní musel ustúpiť.

Pokiaľ je súdu známe, Súdny dvor na túto otázku ešte všeobecne neodpovedal. Avšak napríklad [rozsudok z 10. apríla 2003, Steffensen, C-276/01, EU:C:2003:228] [*omissis*] naznačuje, že právo Európskej únie môže mať podľa zásady efektivity takýto vplyv na právnu úpravu a prax pri získavaní a použití dôkazov v členskom štáte. Podľa názoru súdu Súdny dvor vo veci [Steffensen, C-276/01,] [*omissis*] síce konštatoval, že z práva Európskej únie priamo nevyplýva zákaz použitia dôkazov, ale rozhodol, že prináleží vnútroštátnemu súdu, aby s prihliadnutím na zásadu kontradiktórneho a spravodlivého konania na základe vnútroštátnych právnych predpisov určil, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a bude z nich vychádzať vo svojom rozhodnutí.

Na rozdiel od prípadu, ktorý súd prejednáva v tejto veci, však vo veci [Steffensen, C-276/01,] nešlo o všeobecné účinné vykonávanie práva Európskej únie, dokonca v jednej z kľúčových politík Európskej únie. Kontroly spoljkovej polície, o aké ide v prípade, ktorý súd prejednáva v tejto veci, sa totiž neuskutočňujú len zriedka, ale vo veľkom počte. Podľa odpovede spoljkovej vlády na otázku poslanca nemeckej poslaneckej snemovne sa na základe §23 ods. 1 bodu 3 BPolG v roku 2016 uskutočnilo na celom území Spolkovej republiky Nemecko 1 475 499, v roku 2017 1 730 499 a v roku 2018 1 604 184 kontrol [*omissis*].

V tomto smere treba poznamenať, že osoby dotknuté kontrolami zjavne len celkom zriedka spochybňujú zákonnosť týchto kontrol voči polícii alebo sa dokonca domáhajú jej súdneho preskúmania. Podľa tých istých odpovedí spoljkovej vlády na otázky poslancov totiž v období od 1. januára 2017 do 30. apríla 2018 bolo podaných celkovo 28 a v období od 1. januára 2018 do 30. apríla 2019 celkovo 58 sťažností; v čase príslušných odpovedí prebiehali v celej Spolkovej republike Nemecko štyri, resp. tri súdne konania. Naproti tomu na vnútroštátnom súde, do obvodu ktorého patrí približne 50 kilometrov spoljkovej hranice, sa od septembra 2018 vedie aspoň 22 podobných trestných konaní pre menej závažné trestné činy, v ktorých boli poznatky alebo dôkazy získané prostredníctvom kontrol podľa § 23 ods. 1 bodu 3 BPolG a až táto kontrola viedla k začatiu trestného konania. Pritom treba vychádzať z toho, že príslušná prokuratúra z dôvodov účelnosti zastavila nie nepatrný počet konaní tohto druhu už po skončení vyšetrovania.

III.

Súd žiada Súdny dvor, aby podľa článku 95 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora Európskej únie poskytol anonymitu obžalovanému v konaní vo veci samej.

[*omissis*]